

lặng sóng. Đột ngột như trong truyện ma quỷ, một vật đen ngòm từ từ nhô lên, nước chảy ào ào.

Tiềm thủy đĩnh R.U.

Nhanh như cắt, cửa trên boong mở ra. Hai phút sau, Văn Bình được khiêng xuống. Con tàu từ từ chìm xuống.

Thế là hết.

Trên thế gian, không còn phép màu nào cứu sống Văn Bình được nữa, ngoại trừ...

Trong ca bin chỉ huy của giang hạm, Lê Diệp thờ người suy nghĩ. Đội phòng vệ vừa chuyển tới một báo cáo khẩn cấp : tàu ngầm địch đã bị phát hiện.

Đại tá Ecludô thét vào máy vi âm :

— Liệu bắt kịp được không ?

Trong máy vắng ra tiếng trả lời :

— Thưa, ta đang đuổi theo. Nhưng...

— Nhưng sao ?

— Đã bắt đầu đến hải phận quốc tế.

Ecludô ra hiệu cho Lê Diệp :

— Lạ nhỉ. Tàu ngầm của địch chỉ vào đến phải phận Mani rồi quay đầu trở ra khơi. Hay là...

Lê Diệp cắt ngang :

— Họ có thể chở Văn Bình đi rồi không ?

Ecludô lắc đầu :

— Tôi không tin. Dọc bờ biển, hải quân Phi canh phòng rất cẩn mật. Riêng đêm nay, hải phận

Mani được canh phòng cẩn mật ngoài sức tưởng tượng. Tôi vừa hỏi các trạm gác xong. Trạm nào cũng báo cáo là không gặp gì lạ. Theo tôi, có lẽ thấy động tiềm thủy đĩnh R.U. không ghé dất liền nữa. Họ ra hải phận quốc tế một thời gian, đến khi yên ổn lại quay vào.

Lê Diệp lắc đầu :

— Họ không bao giờ làm như vậy. Trên nguyên tắc nghề nghiệp, nếu thất bại, họ phải hã bỏ kế hoạch. Tôi nghi bên trong còn có những điểm ta chưa biết.

Đại tá Ecludô thở phào khỏi thuốc thơm vào mặt Lê Diệp. Không khi trong phòng chỉ huy trở nên nghiêm trọng lạ thường. Bỗng Lê Diệp nói :

— Phiền đại tá ra lệnh cho tàu của ta chặn tiềm thủy đĩnh của họ lại rồi lên khám.

— Không được. Việc này sẽ gây ra hậu quả vô cùng tai hại. Từ xưa đến nay, không ai dám khám tàu bè ngoại quốc trên hải phận quốc tế, trừ phi trong thời chiến. Ngay cả trong thời chiến cũng rất phiền phức, có thể gặp nhiều khó khăn ngoại giao. Huống hồ Phi luật tán là nước dân chủ, tuyệt đối tôn trọng các cam kết quốc tế.

— Đại tá tin nhân viên dưới quyền không ?

Ecludô giật mình :

— Sao không tin ? Không tin thì làm việc sao được ?

— Vậy còn trường hợp thượng sĩ Mita ?

Ecludô lặng thinh. Lát sau mới đáp :

— Thú thật với anh, tôi không ngờ Mita là

nhân viên của địch. Song Mita là trường hợp đặc biệt.

— Giả sử ngoài Mita ra, địch còn tay sai khác nữa trong đội phòng vệ duyên hải ?

— Điều này tôi không biết. Tuy nhiên, tôi có thể bảo đảm với anh là nhân viên tin cậy của sở Phán gián đều có mặt tại các trạm tuần phòng. Họ vừa báo cáo với tôi xong.

Lê Diệp cười chua chát :

— Sở dĩ chính phủ anh mời chúng tôi sang đây, chẳng phải vì các anh không có người giỏi. Mà chính vì trong sở Diệp báo, đặc biệt là ngành phán gián đã có tay sai của địch trà trộn. Tôi sợ rằng...

Lê Diệp lại yên lặng. Một giọt mồ hôi lăn trên trán đại tá Ecuđô. Lê Diệp đã nói đúng. Nếu đêm nay, một trong các nhân viên chỉ huy phòng vệ thông lưng với địch thì nguy. Nhân viên này nhắm mắt cho tiềm thủy đình của địch ghé bờ, mang Văn Bình đi, rồi báo cáo là khu vực hoàn toàn an ninh.

Nói xong, Lê Diệp sẽ thở dài. Chàng không thể nào làm được, sự việc bắt đầu sáng tỏ như ban ngày. Nếu chàng không áp dụng một kế hoạch liều lĩnh, Văn Bình bạn thân nhất của chàng phải chết, chết một cách thảm thương.

Ecuđô lại hỏi :

— Bây giờ anh tính sao ?

Lê Diệp đáp, giọng mơ màng :

— Tôi muốn đề anh định liệu.

— Không, người được quyền định liệu là anh. Theo sự vụ lệnh, tôi được đặt dưới sự chỉ huy của anh, tôi có bổn phận phải tuân theo chỉ thị của anh.

— Đặt vào địa vị tôi, anh sẽ làm gì ?

— Tôi sẽ đuổi theo tàn địch. Nếu họ chạy thẳng thì thôi, nhược bằng quay vào hải phận Phi lần nữa... Giang hạm của ta đang tiến ra khơi, anh muốn đi thẳng hay trở vào tùy ý.

— Trong số nhân viên chỉ huy cuộc canh phòng anh tin ai nhất ?

— Như tôi đã nói, họ đều là cộng sự viên trung thành và có khả năng. Tôi không hề ngờ vực họ. Kể nào nghi họ là gián.

— Theo anh, người nào trung thành nhất ?

— Đại úy Lim, phụ trách khu vực Tagaytay.

Gió bắt đầu đổi chiều. Lê Diệp mở cửa lên boong. Mảnh trăng mỏng lét vừa khuất sau đám mây đen kịt. Mặt boong đen kịt. Đại tá Ecuđô chia thuốc lá mời chàng. Tuy ghét thuốc lá, chàng vẫn cầm lấy. Ecuđô xây lưng về phía chàng, lơ đãng nhìn ra khơi.

Trong đêm tối, mắt Lê Diệp sáng quắc như có ánh điện. Đột nhiên, chàng vung bàn tay, đánh mạnh vào gáy đại tá Ecuđô. Nạn nhân ngã xuống, kêu lên một tiếng nhẹ. Lê Diệp cúi xuống bởi phát atemi thứ hai vào đỉnh đầu Ecuđô. Đầu khôe như bò mộng thì hai cú atemi kinh khủng của Lê Diệp cũng làm bất tỉnh, ít nhất một giờ đồng hồ. Lê Diệp chỉ cần một giờ đồng hồ để thi hành kế hoạch táo bạo cứu thoát Văn Bình và Rosita.

Hai phút sau, chiếc giang hạm gần động cơ cực mạnh rẽ sóng phẳng phẳng tiến về Tagaytay. Theo lời yêu cầu của Lê Diệp, lực lượng phòng vệ duyên hải bắt đầu búa vảy khu vực Tagaytay.

Cuộc chạy đua với thời khắc bắt đầu.

.....

Con tàu từ từ lặn xuống..

Văn Bình được đưa xuống một ca-bin riêng. Chàng vẫn nằm thiêm thiếp, mặt quay vào tường. Tuy nhiên một con mắt của chàng vừa mở hé. Suốt thời gian từ trên boong xuống tiềm thủy đình, con mắt mở hé này đã giúp chàng quan sát được trong tâm.

Thật ra, chàng không mất hết sức lực như Uré lầm tưởng. Chàng phải vùng dậy phản công vì Uré đã biết chàng tỉnh lại. Đánh rằng dư vị thuốc mê còn đọng trong huyết quản, chàng chưa khỏe lại hoàn toàn, nhưng ít ra chàng còn đủ nhanh nhẹn và sáng suốt để chuyển bại thành thắng. Chàng cần kéo dài cuộc đóng trò với Uré xem kết cuộc đến đâu.

Lúc xuống tàu ngầm, Văn Bình hơi thất vọng.

Đó không phải là loại tàu tối tân được chế tạo trong những năm gần đây của Nga số mà là tàu Đức từ trận thế chiến thứ hai, được tu bổ và đổi mới. Có lẽ trung ương R.U. Số viết sợ bại lộ, gây phiền phức ngoại giao nên dùng một tiềm thủy đình cũ của Đức để xâm nhập hải phận Mani.

Văn Bình đã quen với loại tiềm thủy đình VIIc,

loại trung bình của hải quân quốc xã. Nhắm mắt lại, chàng cũng có thể hình dung ra họa đồ: ở đầu là bốn ống phóng ngư lôi. Kế cận là nơi thủy thủ ngủ. Rồi đến phòng dành cho hoa tiêu trưởng và nhân viên phụ trách cơ khí. Bên trái là nơi đặt máy quạt, và bên phải là cầu tiêu. Tiếp đến phòng sĩ quan hàng hải và sĩ quan kỹ sư.

Phòng của tư lệnh tàu ngầm được che kín bằng tam vải dày trong góc. Trước mặt y là máy vô tuyến, các máy móc cho tàu lặn xuống, điện thoại... Sát phòng tư lệnh là phòng chỉ huy trung ương. Tất cả máy móc quan trọng đều được tập trung trong phòng đầu não này. Từ phòng chỉ huy, người ta trèo lên boong. Khi lâm sự, phòng chỉ huy biến thành pháo đài, cắt đứt với phía sau và phía trước của tiềm thủy đình bằng những vách thép dày, đủ chịu đựng áp lực của nước ở bề sâu 100 thước.

Sau đến phòng hạ sĩ quan gồm 8 cút-sét. Sau đến phòng máy dầu cận, máy chạy điện, phòng ngư lôi. Thủy thủ từ phía sau tới đều phải qua phòng hạ sĩ quan.

Văn Bình hé mắt nhìn lần nữa. Không thể làm được, chàng đang ở trong phòng hạ sĩ quan. Trong phòng chỉ có Rosita và Luz. Luz dựa lưng vào vách tàu, vẻ mặt buồn bã. Rosita nằm bên chàng, hơi thở thơm tho của nàng phả vào gáy chàng nhột nhật.

Đột nhiên, chàng nghe tiếng động.

Luz đứng dậy, kéo tấm màn dày, nhìn ra ngoài. Một tiếng Nga cộc lốc nổi lên:

— Đi vào.

Luz thở dài ngồi xuống như cũ. Văn Bình biết là ngoài cửa có người gác. Và trong khi chàng ở đây, thủy thủ ở đuôi tàu không được phép đi qua. Trong hoàn cảnh này, chàng có hy vọng đạt được mục đích đã vạch.

Hơi thở của Rôsitơ tiếp tục phả mạnh vào da thịt chàng. Rồi, đột nhiên — như trong cơn mơ thần tiên — Rôsitơ hích cùi tay vào lưng chàng. Chàng giật mình, nửa ngạc nhiên, nửa sung sướng.

Thật không ngờ...

Chàng không ngờ Rôsitơ cũng giả vờ ngủ thiếp như chàng. Nhanh như cắt chàng nhóm dậy. Nhìn thấy, Luz há hốc miệng, suýt kêu lên. Văn Bình đưa ngón tay lên môi, ra hiệu cho nàng im. Trong khi ấy, Rôsitơ cũng nhẹ nhàng ngồi lên. Nàng nhìn chàng và Luz, miệng cười một cách tươi tắn.

Văn Bình đẩy rèm cửa sang bên. Chàng không cần giữ kẽ nữa. Đứng sau rèm là một thủy thủ đeo súng, dáng dấp to lớn. Hắn mở miệng định quát thì Văn Bình đã giáng vào cuống họng hắn một phát atêmi thần sầu quý khốc.

Hắn ngã xuống, Rôsitơ lúi xúi xác hắn sênh sếch vào trong ca-bin. Vội vã Văn Bình cởi quần áo ra. Chàng quên rằng trước mặt chàng có hai người đàn bà. Và là hai người đàn bà tuyệt đẹp. Chàng không cảm thấy ngượng, và họ cũng không có thời giờ đỏ mặt nữa. Và lại, họ không lạ gì chàng, chàng cũng không lạ gì họ.

Hiều ý, Rôsitơ và Luz cởi sắc phục của tên gác bất hạnh ra. Trong chớp mắt, Văn Bình biến thành

một trung úy người Nga. Khác một điều là mũi chàng không được cao và trông mắt không được xanh biếc.

Phần đầu của kế hoạch đã xong. Chàng chỉ cần hạ được Urê là chiếm phần thắng. Tuy nhiên, hạ được hắn không phải dễ, trừ phi bản bị tấn công bất thần trở tay không kịp.

Một cánh cửa xích mở. Urê hiện ra.

5 phút trước, không khí trong phòng chỉ huy khẩn trương đến cực độ.

Con tàu lặn xuống một quãng rồi ngoi lên lại. Cách mặt nước 20 thước, viên tư lệnh ngồi xuống ghế da, đặt chân lên hai bàn đạp dưới tiếm vọng kính. Bàn đạp này giúp viên tư lệnh lái vọng kính sang phải và trái. Bàn tay phải chạm vào cái gương riêng, có thể nhìn lên trời hoặc xuống mặt nước. Ngoài ra còn một bộ phận đặc biệt làm hình ảnh to thêm từ một phần rưỡi đến 6 lần và ngăn cản ánh mặt trời ban ngày làm chói mắt.

Sĩ quan tư lệnh là một người Nga đứng tuổi, mái tóc bạc phơ, nét mặt điềm đạm. Tiếm vọng kính quét chân trời một vòng : không thấy gì. Hắn thở phào ra, khoan khoái.

Đứng bên, Urê hỏi :

— Có gì khả nghi không ?

Viên tư lệnh lắc đầu :

— Không.

— Vậy tôi yêu cầu thực hiện phần nhì của kế hoạch.

Viên tư lệnh nhăn mặt :

— Không được đâu. Tôi vừa nhận được điện của tàu ngầm ngoài khơi. Dịch không bị lừa. Nếu tôi không làm, lực lượng của địch đang quay vào bờ biển. Nếu ta nổi lên, chớ các dụng cụ vào bờ, sợ địch khám phá ra.

— Như thế phải làm cách nào bây giờ ?

— Theo tôi nên lặn ra khơi, chớ một vài ngày. Hoặc về thẳng Hải phòng.

— Nhân viên của tôi đang chờ sẵn ở địa điểm định trước. Vả lại, mục đích chính của chuyến đi này là chớ dụng cụ tối quan trọng vào bờ. Nếu không thì tôi có mặt trên tàu này vô ích.

— Về phần tôi, tôi có hẳn phận bảo vệ con tàu và thủy thủ của tôi. Đánh rằng chúng tôi dùng toàn đồ của Đức, nếu bị bắt, địch không tài nào phăng ra... song tôi không muốn hy sinh một cách vô ích. Lát nữa, nếu tình hình hoàn toàn ổn định, tôi sẽ trở lại vụ ghé bờ biển.

Urê thở dài. Đột nhiên, một sĩ quan tùy viên hót hải tiễn đến trình viên tư lệnh một mảnh giấy vàng. Đọc xong, viên tư lệnh toát mồ hôi. Bức điện được đánh bằng chữ thường rõ ràng như 2 với 2 là 4 :

« Phần gián Phi luật tân gửi tiếm thủy đình R.U. ở bờ biển Tagaytay.

« Chúng tôi đã biết rõ vị trí của tàu. Với phương tiện kỹ thuật tân tiến mà chúng tôi hiện có, tàu ngầm của các ông không thể nào trốn được ra hải phận quốc tế.

« Chúng tôi ra lệnh cho các ông nổi lên. Trong vòng 10 phút nữa, nếu các ông không trả lời, chúng tôi sẽ áp dụng biện pháp mạnh. »

Viên tư lệnh ngồi thừ trên ghế, toàn thân bàng hoàng như vừa bị đánh vào thái dương. Tay run run, hần xoay tiếm vọng kính lên lần nữa. Mặt biển rực sáng như ban ngày. Hần chỉ thấy toàn ánh sáng. Hải quân Phi đã nghênh tiếp sẵn sàng.

Sau nhiều năm lênh đênh trên biển cả, hần chưa bao giờ biết sợ. Lần này, hần sợ. Đùng như bức tối hậu thư đã nói, con tàu Đức cũ kỹ của hần không tài nào trốn khỏi mạng lưới ngư lôi, bom đạn và thuốc nổ của hải quân Phi được trang bị dụng cụ truy tìm tân tiến và vũ khí chống tiếm thủy đình ghê gớm.

Song bản năng của viên tư lệnh lão luyện bắt hần buống ra khẩu lệnh :

— Lặn xuống 100 thước.

Động cơ điện chạy rì rầm. Urê hỏi, giọng nhỏ :

— Liệu thoát được không ?

Viên tư lệnh không đáp, lặng lẽ nhìn vào đồng máy móc trước mặt. Urê hỏi lại, Viên tư lệnh ngàng đầu lên :

— Tôi sẽ cố gắng. Song tôi không tin. Trong thế chiến thứ hai, hải quân chỉ có thể khám phá ra tàu ngầm khi tàu nổi lên. Hiện nay, đã có nhiều dụng cụ điện tử tối tân tìm ra tàu đang lặn dưới biển. Tuy tôi cho tàu chìm sâu xuống nước, họ cũng nhìn thấy. Trừ phi lặn sâu thêm nữa, nhưng

theo chỗ tôi biết, vỏ tàu này chỉ xuống đến 180 hoặc 200 thước là nhiều. Và chúng ta chưa có thời giờ lặn sâu xuống mực ấy. Vì lẽ tàu mới ra khỏi bờ, đáy bể còn nóng lắm.

Urê thở dài :

— Nếu còn 50 phần trăm hy vọng, tôi đề nghị tiếp tục lặn trốn. Ngược lại...

Viên chỉ huy cắt ngang :

— Tôi nói rõ đề ông định liệu. Theo chỉ thị, tôi chỉ được phép ghé bờ chỗ ông lên và rời hàng xuống trong điều kiện hoàn toàn an ninh. Và chỉ thị cũng nhấn mạnh rằng khu vực này hoàn toàn an ninh. Chỉ thị không dặn tôi phải phá hủy tàu.

— Ông định đầu hàng ư ?

— Tôi không nói hẳn như vậy. Hiện tôi đang tìm cách phóng hết tốc độ ra hải phận quốc tế. Ra đến ngoài ấy, hải quân Phi không làm gì được ta. Nhưng từ đây đến hải phận quốc tế, cũng còn nhiều đường...

Bậm môi nghĩ ngợi, Urê nói :

— Ông đừng lo. Tôi đã có cách. Ông cứ tiếp tục cho lặn xuống. Tôi sẽ dùng những người lúc này làm con tin. Lẽ ra, tôi không được quyền cho ông biết danh tính của họ. Song đã đến nước này, thiết tưởng không cần bảo vệ tuyệt đối bí mật nữa. Trong 3 người cùng đi với tôi xuống tàu, có 2 người là nhân viên Phản gián của địch. Người đàn ông là cán bộ chỉ huy cao cấp, mạng sống của hắn còn đáng giá hơn con tàu này và thủy thủ nữa.

Nói xong, Urê hấp tấp mở cửa bước ra ngoài.

Thủy thủ đã luồn bao dạ vào giày để khỏi gây tiếng động. Tàu lặn sâu xuống biển, dường khi phải tiết kiệm nên thủy thủ nào không làm việc phải nằm dài trên sàn để buông phôi thử thật ít. Trong óc Urê, một kế hoạch khôn ngoan vừa thành hình hẳn sẽ dùng Văn Bình và Rô-sita làm con tin cho tìm thủy dĩnh thoát ra hải phận quốc tế.

Gần đến phòng sĩ quan, nơi Văn Bình bị giam giữ, Urê bất giác đứng khựng lại. Hắn không nhìn thấy nhân viên cầm súng đứng gác như thường lệ. Linh tính của sự nguy hiểm như hồi chuông báo đồng leng kenng trong trí. Hắn luồn tay vào túi áo rút súng g.

Núp sau tấm màn dày, Văn Bình bắn trước. Chàng định nình giết được Urê dễ dàng. Song chàng không thể ngờ rằng đạn bị hóc. Nghe cách một tiếng, chàng vội vàng nấp ngoài xuống tàu, tránh phát súng bá phát bá trúng của kẻ thù.

Nét mặt lạnh như tảng băng, Urê nhả đạn. Văn Bình không còn cách nào phản công, đành thần nhiên chờ chết. Bỗng một tiếng kêu thất thanh :

— Tránh mau, Urê !

Đó là tiếng kêu bằng thổ âm tagalog của Luz. Đang núp trong góc, nàng nhỏ dàu ra, dung tiếng kêu tuyệt vọng của mình đề cứu Văn Bình. Nàng đoán không sai : nghe tiếng kêu khác thường, Urê hơi run tay, viên đạn trệch ra ngoài, thiếu một phân thì trúng mạng tang Văn Bình.

Như người điên, Luz nhảy xô vào người Urê.

Hắn khoa tay gạt nâng ra, song nâng bằm chặt lấy. Hắn nghiêng rặng quạt xuống một phát atemi ghé gôm. Nâng rú lên một tiếng đau đớn. Khối thịt của nâng — khối thịt độc nhất vô nhị từng làm hang ngàn đàn ông say mê — ngã vấp vào bức tường thép kiên cố.

Không lỡ dịp, Văn Bình phi thân lại sát Uré. Hắn chưa kịp lấy cò thì Rôsitá đã sẵn tới, đánh vào cườm tay cầm súng. Nâng chưa phải là đối thủ đồng cân, đồng lượng nên ngón đòn nguy hiểm của nâng chỉ làm hắn đau tay, chứ không tuột súng. Hắn vung tay phản công song Rôsitá nhanh mắt tránh khỏi.

Khi ấy Văn Bình đã quần lấy Uré. Tài nghệ của Văn Bình nổi bật nhất những lúc sát lá cà. Trong đời điệp báo, ít khi chàng thua địch thủ trừ khi gặp phải võ sĩ thượng thặng về nhu quyền, nắm tay nhẹ nhàng đủ giết con voi, hoặc võ sĩ karatê tuyệt đỉnh có thể đâm méo tường sắt.

Văn Bình tung hai phát atemi ra cùng một lúc. Uré nhảy téo sang bên, một chân co lên, bàn tay nắm một nửa dề gân hông, trong thế bài tổ độc đao của võ karatê, mệnh danh là tsuru ashi-dachi. Lối tuả thế này trông bay bướm và yếu đuối song rất nguy hiểm.

Văn Bình đối phó lại bằng thế neko ashi dachi, ngón chân kiểng lên, đầu gối hơi trùng xuống, bàn tay xòe ra thật đẹp. Uré kêu lên :

— À, mày biết đánh karatê ?

Văn Bình cười nhạt :

— Thường thôi. Đủ sức đánh tan xương một võ sĩ dai đen.

Uré chuyển thế, quạt tới tấp những miếng đòn trời giáng vào người Văn Bình. Nếu chạm người khác, thân thể đã nát bấy, song Văn Bình tránh né, đỡ gạt một cách nhẹ nhàng và bay bướm. Những độc thủ karatê của Uré đều bị Văn Bình chế ngự, tuy nhiên, chàng vẫn chưa thể quạt ngược lại đối phương.

Căn phòng quá chật hẹp, từ phía dẫy máy móc, sàn tiềm thủy dĩa lại nghiêng nghiêng, không thuận lợi cho cuộc đấu quyền. Văn Bình lại phải đánh ngã Uré trong thời gian kỷ lục, nếu không một nhân viên của dịch từ phòng chỉ huy tới sẽ làm hỏng kế hoạch của chàng.

Nghĩ vậy, chàng bèn đổi thế, dùng toàn những miếng kỹ dị, pha trộn quyền Thiếu lâm lẫn võ sambô Sô viết. Bàn tay chàng xòe ra rồi chụm lại, quạt vào mặt Uré. Hắn nghiêng đầu tránh khỏi, nhưng ngón tay trái của chàng đã chạm vào thái dương. Cái tát sambô Sô viết đã nổi tiếng trong trận đại chiến thứ hai, giết chết hàng trăm binh sĩ Đức quốc xã tại Âu châu. Văn Bình vừa giỏi sambô, vừa biết kết hợp cái tát độc đáo của võ thuật Nga với phép tấn công tinh vi của biệt kích Mỹ. Nên vừa trúng đòn đầu tiên, Uré đã loạng choạng.

Văn Bình bước lên một bộ, hai bàn chân cùng phóng ra một lúc. Hai ngón cước phi thường cách nhau không đầy một phần trăm tích tắc đồng hồ. Bị đá vào hông, Uré rú lên một tiếng đau đớn.

Văn Bình chém atemi liên tiếp vào bả vai đối phương. Lần này, tiếng rú của hắn trở nên thảm thiết như con heo bị thọc huyết. Nhanh như cắt, chàng nắm lấy tay áo hắn, giật lại, đồng thời phóng ra miếng atemi kết thúc như điện xẹt.

Urê ngã nhào xuống đất và nằm lịm.

Văn Bình khoát tay ra hiệu cho Luz và Rôsitã :
— Mau lên.

Cánh cửa thép lên phòng chỉ huy vụt mở. Một người Nga lực lưỡng tiến vào.

Rôsitã đã xía năm ngón tay nhọn hoắt vào mặt hắn. Máu chảy đầm đìa, hắn đưa tay lên ôm mặt. Văn Bình quạt thêm một trai thối sơn kinh hồn nữa.

Con đường phía trước đã dọn hết chướng ngại vật. Giờ đây chỉ còn nhân viên của địch trong phòng chỉ huy nữa. Nếu chế ngự được họ, Văn Bình có thể làm chủ tàu ngầm, bắt ngòi lên và chạy vào bờ biển Tagaytay.

Phòng chỉ huy ngập trong làn ánh sáng đỏ mờ mờ. Viên tư lệnh tàu ngầm đang ngồi yên như pho tượng trên cái ghế da màu đen. Các sĩ quan thuộc cấp bận thường phục cúi mũi trên máy tính điện tử và máy móc.

Văn Bình hươu mũi súng, giọng bình thản :

— Tất cả giờ tay lên.

Luz cũng thét lên bằng tiếng Nga :

— Toàn thể hãy ngồi im. Ai cử động sẽ bị bắn nát óc.

Viên tư lệnh từ từ đứng dậy. Văn Bình ra lệnh :

— Yêu cầu sĩ quan tư lệnh quay lại.

Mọi nhân viên trong phòng chỉ huy nhìn Văn Bình bằng con mắt nửa sững sốt, nửa kinh hoàng. Họ không ngờ lại bị tấn công đột ngột và lạ lùng trong con tàu di ngầm dưới biển, giữa lúc bèn trên lực lượng hải quân Phi vây kín, chỉ còn đợi lệnh bấm nút là tiềm thủy đình R.U. tan vụn như cám.

Văn Bình tiến đến trước mặt viên sĩ quan tư lệnh :

— Đồng chí của ông đã bị tôi giết rồi, giờ đây ông phải tuân theo mệnh lệnh của tôi. Yêu cầu ông ra lệnh cho thủy thủ tiếp tục công việc, và cho tàu nổi lên lập tức. Xin báo ông biết tôi là cựu sĩ quan tiềm thủy đình, tôi sẽ bắn ngay tại chỗ người nào có hành động ngược lại.

Viên tư lệnh nhún vai :

— Nghe ông, chúng tôi cũng chết, mà không nghe cũng chết. Hải quân Phi vừa điện cho tôi, hẹn trong 10 phút phải nổi lên, nếu không sẽ tấn công toàn diện. 5 phút đã qua rồi. Chỉ còn 5 phút nữa. Ông là sĩ quan phản gián Phi, còn tôi là sĩ quan R.U. Đối với người như ông và tôi, cái chết là chuyện thường. Cho nên, tôi quyết định chọn cái chết. Trừ phi...

Văn Bình nói :

— Lấy danh dự một quân nhân ở cấp đại tá, tôi trân trọng cam kết trả tự do cho ông và toàn thể thủy thủ. Tiềm thủy đình sẽ được tự do ra khơi sau khi chúng tôi lấy hết khí giới, đặc biệt là một số khí giới nguyên tử do R.U. chở đến đây, với ý định giấu trong bờ biển.

Viên tư lệnh tròn tròn mắt :

— Trời ơi !

Văn Bình cười nhạt :

— Chúng tôi đã biết hết, ông đừng chối quanh vô ích. Những trái bom nhỏ ông chở trên tàu sẽ được cho nổ bằng vô tuyến điện khi cần tới. Nếu ông liều chết, một vụ nổ ghê gớm sẽ xảy ra, tầm hậu quả trên thế giới sẽ rất lớn lao và nước ông, nhất là tổ chức R.U. mà ông là nhân viên sẽ bị Liên hiệp quốc và công luận năm châu kết án nặng nề. Theo tôi, lối thoát êm thắm nhất cho ông là đầu hàng. Tôi sẽ bao đảm là báo chí Phi sẽ không biết gì hết. Nội đêm nay, hoặc chậm lắm là sáng mai, ông sẽ được ra khơi. Hoặc nếu ông sợ bị thượng cấp trừng phạt thì tôi sẵn sàng mời ông ở lại, hưởng quyền tá túc chính trị.

Viên tư lệnh cau mày nghĩ ngợi. Không khí trong ca bin chỉ huy được mùi dầu ma dút, mùi ẩm mốc trở nên khó thở lạ thường. Một phút sau, viên tư lệnh thở dài :

— Vâng, tôi xin nghe lời ông.

Rồi đồng dục ra lệnh :

— Cho tàu nổi lên lập tức.

Con tàu đen sì từ từ trôi lên mặt biển sáng rực ánh sáng đèn pha. Trên không, một đoàn trực thăng đang lượn vòng tròn. Chiếc giang hạm cực mạnh của Lê Diệp chực sẵn, Lê Diệp thử người trên boong, trong óc còn rõ lời dặn của ông Hoàng, tổng giám đốc Mặt vụ :

— Văn Bình tài giỏi thật, nhưng dễ lụy vì dân

bà. Tôi hoàn toàn tin cậy ở anh để thực hiện kế hoạch tiếp ưu Mabuhay.

Lê Diệp không thể ngờ rằng lần này cũng như nhiều lần trước đàn bà đã mang lại sự sống cho Văn Bình. Lần đầu tiên, ông Hoàng tỉnh sai nước cờ. Vao phút chót, đàn bà đã giúp Văn Bình chuyển bại thành thắng.

Tiền thủy đình đã lên đến mặt nước, viên tư lệnh gửi điện cho hải quân Phi với hai chữ ngắn ngủi « tuân lệnh ». Phúc điện của hải quân cũng gồm một giọng ngắn ngủi « yêu cầu đưa những người bị bắt lên boong ».

Văn Bình mỉm cười, ra lệnh cho sĩ quan truyền tin :

— Phiền ông đánh cho tôi bức điện này : Z.28 thành thật cảm ơn quý bạn. Tiền thủy đình hiện được đặt dưới quyền chỉ huy của Z.28. Theo luật hàng hải quốc tế, và nhất là để tăng cường giao hảo giữa hai nước Phi-Việt, trân trọng hải quân Phi nhường quyền xử dụng hoàn toàn cho Z.28.

Bức điện lạ lùng được chuyển tận tay Lê Diệp. Đang buồn bã, chàng bỗng phá lên cười. Trong khi ấy, Văn Bình đã trèo lên boong. Gió biển mát lộng quạt vào mặt chàng. Dưới ánh đèn sáng quắc, chàng thấy rõ nụ cười tươi như hoa nở của Rôzita. Viên tư lệnh R.U. lăm lăm đứng bên chàng.

Sự nhớ ra, Văn Bình gọi :

— Luz ?

Không nghe tiếng trả lời. Tiếng gió, tiếng sóng

và tiếng động cơ cực mạnh che lấp tiếng gọi thất thanh của chàng. Và lại, dầu trời im sóng lặng, chàng cũng không bao giờ gọi được Luz nữa.

Đang đi với Rôsitá nàng đứng khựng lại, rồi khuyu xuống. Hốt hoảng Văn Bình đỡ nàng lên. Nàng ngược mắt — cặp mắt đen láy — nhìn chàng, mỉm cười nhè nhẹ.

— Chào anh, em đi đây.

Văn Bình gào lớn:

— Tại sao em làm thế?

Nàng cười lần ưỡn với chàng:

— Em làm xong bồn phạn rồi. Bồn phạn cứu Rôsitá để tròn lời cam kết. Tuy yêu anh tna thiết, em vẫn còn trách nhiệm làm vợ. Thân phụ em trời trăng lại là trọn đời em phải ở với Urê. Vì em mà Urê chết. Em không thể sống với lương tâm cắn rứt. Dầu muốn hay không, em là nhân viên điệp báo R.U. Vĩnh biệt anh... Em uống xi-a-nuya, trừ phi Thượng đế mới cứu em nổi. Em sinh trưởng ở vùng biển, quanh năm bơi lội dưới nước. Chết đi, em chỉ cầu xin anh quẩn em vào áo anh và ném xuống biển... Mời em lạnh rồi, hôn anh...

Văn Bình tê tái giờ lâu bên thi thể còn thơm mùi da thịt của người đàn bà kỳ lạ. Từ giã hạm vọng lại tiếng kêu của Lê Diệp:

— Văn Bình?

Văn Bình đứng dậy, một giọt lệ lăn trên gò má. Lần đầu từ nhiều năm nay, chàng khóc. Một toán người từ giã hạm tủa xuống tiềm thủy đình, Lê Diệp đi đầu. Lê Diệp ôm chầm lấy Văn Bình. Một sĩ quan Phi cũng ôm chầm lấy Rôsitá

Văn Bình cảm thấy lạnh lẽo và cô đơn hơn bao giờ hết. Chàng bảo bạn:

— Tôi đã hứa với tư lệnh tàu ngầm rồi. Lấy xong vũ khí nguyên tử trong tàu, ta phải trả tự do cho họ.

Lê Diệp đáp:

— Anh yên tâm. Tôi được toàn quyền hành động.

Người sĩ quan Phi vừa hôn Rôsitá quay sang nói với Văn Bình:

— Mời ông qua soái hạm. Đờ đờ tư lệnh đang chờ. Há, quan Phi thanh thật ngợi khen tài ba và lòng dũng cảm của ông.

Không đáp, Văn Bình bước lại chỗ Luz nằm. Nàng đã chết! Như người mất hồn, chàng ôm thi thể nàng lên vai, lặng lẽ tiến về mũi tàu. Lê Diệp hỏi với:

— Đi đâu vậy, Văn Bình?

Ùm một tiếng Văn Bình đã nhảy xuống biển. Lê Diệp níu lại không kịp. Biết tính kỳ lạ của bạn, Lê Diệp không nhảy xuống theo. Văn Bình vẫn có những phút bốc đồng khó hiểu vì đàn bà.

Trong khi ấy, phòng chỉ huy của soái hạm sáng trưng như ban ngày. Hồ đốc tư lệnh đang ngồi hút xi-gà, tấm huy chương cao nhất của hải quân để trong hộp nhưng, chờ gắn vào ngực đại tá Tổng văn Bình.

Nhưng Văn Bình đã biến mất dưới mặt nước đen ngòm. Đứng trên boong tiềm thủy đình Lê Diệp thở dài:

— Tội nghiệp.

NGƯỜI THỨ TAM